LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

La realitat vi

"Pràcticament dins el túnel de la realitat virtual, fins hi tot hi ha qui ha considerat de presentar un personatge de 'Poble Nou' a una llista municipal de Barcelona, tot i que no és fàcil la identificació jurídica i censitària d'un personatge irreal. Diverses tietes ja han fet testament en favor dels fills de l'Antònio i cada nit hi ha qui prega per les ànimes dels homes i dones de 'Poble Nou' més torbats per la permissivitat de la selva barcelonina."

FRANCISCO LAINEZ

Jorge Verstrynge.

ARXIU

L'Antònio, de 'Poble Nou'.

Dilluns, 10. La revista *El ciervo* ens ha demanat per quina raó érem de dretes o d'esquerres. L'esquerra sosté la desorientació lògica de l'època, mentre que la dreta encara parla amb una certa mala consciència. De fet, sembla com si cap polític català no hagués volgut definir-se de dretes: CiU, aleshores, encara és *centrosinistra*, especialment ara que en tot moment dóna oxigen al PSOE. Responen, sobretot, polítics de Madrid, a més de Salvador Millet i Bel, clar com sempre. Era previsible que l'historiador Tusell respongués que no és de dretes ni d'esquerres. Pel que fa a l'esquerra, hi ha una resposta ben raonable de Raimon Obiols, però la gran revelació de *gauche* és Jorge Verstrynge, disposat a defensar la "*universalidad de lo humano*", amb cites de Mitterrand i la tesi que el "triomfal-capitalisme" és tan dogmàtic com l'estalinisme.

Dimarts, 11. Els personatges de *Poble Nou* belluguen nit i dia, pertot arreu, elegits "Miss vinassa jove" o "Dama del formatge tendre", fent tots els pregons de festes i revetlles, exercint la publicitat o fent aparicions estel·lars en alguns altres programes de TV3, però no pas com a actors sinó amb la biografia que tenen a la sèrie. Ni *Allò que el vent s'endugué* no havia aconseguit una tergiversació tan profunda dels vincles entre la ficció i la realitat. Vénen per un dia uns parents mallorquins i de seguida volen anar a veure com són de veritat els carrers de *Poble Nou* i el supermercat de l'Antònio, sense gaire interès per la vila olímpica o pels museus de Barcelona. Pràcticament dins el túnel de la realitat virtual, fins hi tot hi ha qui ha considerat de presentar un personatge de *Poble Nou* a una llista municipal de Barcelona, tot i que no és fàcil la identificació jurídica i censitària d'un personatge irreal. Diverses tietes ja han fet testament en favor dels fills de l'Antònio i cada nit hi ha qui prega per les ànimes dels homes i dones de *Poble Nou* més torbats per la permissivitat de la selva barcelonina. Catalunya, més o menys, encara és un país sense novel·la, però per sort tenim l'autosatisfacció de *Poble Nou*: per sort de la psiquiatria, de bell nou amb matèria pròpia, després d'una dècada de gran desmenjament.

Dimecres, 12. No crec que Bigas Luna i el seu film *La teta i la lluna* necessitin cap defensor, encara que puguem detectar alguna enervació entre la gent que creu intocable tota quintaessència del país. Amb sentit de l'oportunitat, el president Jordi Pujol ha sortit en defensa tàcita de *La teta i la lluna*, dient a uns nens de TV3 que ningú no sap fer el pa amb tomàquet com els catalans. Aquesta és exactament la tesi i l'humor de Bigas Luna, afegint-hi *cante hondo*, pedòmans francesos i la romanitat de Catalunya. Es més: cap altre país tampoc no sap fer castells humans tan aconseguits, tot i que –segons m'han dit– els japonesos en preparen una imitació a marxes forçades.

Dijous, 13. A migdia, com és costum, l'Acadèmia Sueca ha anunciat el premi Nobel de literatura. Sonaven els portuguesos i Bra-

tual de 'Poble Nou'

JORDI MORERA

Bigas Luna.

ARXIU

Kenzaburo Oé.

sil: per manca d'acord –com és també costum de la majoria de premis literaris–, l'atzar ha premiat un escriptor japonès, deixeble de Sartre, Kenzaburo Oé. També és seguidor de Henry Miller, per més inri. Després del Nobel al gloriós Kawabata i del suïcidi de Mishima, Kenzaburo Oé –que Mishima considerava la "cúspide de la literatura japonesa"– ha escrit contra els poders nuclears d'Occident, la pol·lució i la destrucció de la natura. Creu que escriure consisteix a crear un model del món futur, on puguem sobreviure sense "cohabitar amb la por de la destrucció del planeta", un model distint del possible anorreament del món. L'escriptor que no viu al marge del món –deia Kenzaburo Oé fa nou anys– és part orgànica d'un moviment popular mundial per l'eliminació nuclear. Són coses de l'Acadèmia Sueca i de la literatura japonesa. Ara com ara l'ecologisme guanya la literatura. Confiem que, en tot cas, el terrorisme no guanyi el joc a la política.

Divendres, 14. L'empresari viatger torna de la Xina comunista molt satisfet de no fer negocis amb el ruble ni amb la màfia russa. De tota manera, a l'hora de l'aperitiu clàssic –Cinzano, ametlles torrades i xips– conta que a hores d'ara, més enllà de la presumpta calma dels mandarins de la *nomenklatura*, només hi ha una inquietud psicòtica i omnipresent: la imminència de la mort de Deng Xiaoping, de cada vegada més invisible i amb la salut molt deteriorada. Les especulacions sobre l'era post-Deng són gairebé al carrer, per bé que el viatger no aconseguí d'entendre amb exactitud si l'ansietat de la gent era deguda a la incògnita del futur o a una certa premonició de com aniran les coses.

Valentí Puig